

Moteris, paleista per važienuos išmokti basumo

Tie, kurie keliaujame kaip dvasios pilgrimai, ieškome ypatingų radinių: padarome atradimų, išrandame tik sau patiems tinkamų būdų būti laimingais Dievo vaikais. Be abejo, sekdami Kristumi patiriame ir praradimų, tačiau randame kitų, tokių pat kaip mes pilgrimų. Mokomės su jais dalytis savo meile, duona ir vynu. Leisdami šiuo keliu tampame ieškotojais, siekiančiais atrasti savąją viltį.

Tai liudija Dalios Kanclerytės gyvenimas. Dalia – Klaipėdos universiteto režisūros katedros dėstytoja, renginių režisierė, Klaipėdos regioninės televizijos „Balticum“ televizijos laidos „Nuskaidrinti šviesa“ (ir kt.) ir TV3 televizijos „Kitoks gyvenimas“ laidų kūrėja, filmo „Pakūta – mano meilė“ režisierė – visada atrodė stipri, žavi moteris, be galo mylinti savo darbą, esanti autoritetas savo studentams.

Tarp 2004 metų TV3 televizijos laidų nemažo dėmesio sulaukdavo Dalios Kanclerytės laida „Kitoks gyvenimas“. Tada televizijos ekranuose žiūrovai galėdavo girdėti, kaip įtikinamai ir su koku tvirtumu Dalia pasakoja apie kitokias asmenybes. Savo reportažuose Dalia kalbėdavo apie žmones, turinčius bioenergetinių galių. Tačiau laidos autorė, nenorėdama apsiriboti vien tokiais pasakojimais, susiklosčius aplinkybėms, pasirinko „Balticum“

televizijoje kurti laidą „Nuskaidrinti šviesa“. Joje Dalia tiesiog pristatydavo paprastus, nuoširdžius, siekiančius gėrio ir dvasingumo žmones. Rengdama vieną tokių reportažą Dalia buvo net stipriai susižeidusi, tačiau nustebino ne vieną savo ištverme tęsiant darbą. Autorė mokėjo sužavėti savo laidų žiūrovus – tai ji kalbina sąvartyno „kunigą“, tai su kameromis bastosi po miškų glūdumas ir kalbina gyvenančius miške, svečiuojasi jaukiuose kaimo namuose pas senokus, kurie jau penkiasdešimt metų gyvena kartu ir yra vis dar draugai. Veržlumas skleisti gėrį, atrasti žmonėse meiles apraiškas buvo Dalios laidų siekiamybė.

Turbūt sunkiai rasime Lietuvoje tokių žmogų, kuris nebuvo Klaipėdos jūrų muziejaus delfinariume ir nebūtų stebėjęs delfinų pasirodymų vasarą. Šį vasaros pasirodymą jūrų muziejaus darbuotojams padėdavo rengti Dalia.

Pažinojusiems Dalią buvo įprasta matyti ją besisukančią darbų sukuryje. Jos visur buvo pilna. Tačiau prieš dvejus metus Dalia daug ką nustebino. Ji atsisakė dėstytojos pareigų Klaipėdos universitete, renginių organizavimo, darbo televizijoje ir brolių pranciškonų kvietimu išvažiavo iš Klaipėdos gyventi į Pakutuvėnų Susitaikinimo sodybą šalia Kretingos.

Jaukiame ir paprastame jos bute gurkšnodamos arbatą dalijomės įspūdziais iš neseniai Klaipėdoje praėjusių Lietuvos Jaunimo dienų, šnekučiavomės apie Dievo prisilietimą prie žmonių.

Dalia, sakei, kad tik dabar pagaliau pradėdi suvokti, kokia esi. Kaip gyvenai iki šiol?

Žmogui visada rūpi, ko jis atėjo į šitą pasaulį, ką turėtų nuveikti, kokia jo prasmė. Ir visi šie klausimai man rūpėjo nuo tada, kai aš pradėjau sąmoningai save suprasti. Ašėjau per gyvenimą, klausiau savęs, bet neradau atsakymų nei būdama studentė, nei režisierė, universiteto dėstytoja, nei dirbdama televizijoje. Ir tie klausimai visą laiką iškylo. Kol neatrandi Jėzaus, ir negali atsakyti į klausimą, kodėl čia esi. Dėl to, kad mylėtum žmones, kad būtum geresnis, kad padarytum gerų darbų?

Kai buvau dėstytoja, iš studentų reikalavau estetikos. Sakiau jiems – kurkim grožį. Lygiai taip pat televizijos laidoje ieškojau to gėrio ir grožio.

Prieš šešiolika metų pradėjusi dirbti „Balticum“ televizijoje kūriau daug: nuo vaikiškų laidelių iki publicistikos, buvau ir vyr. žinių redaktorė, netgi pati dirbau reportere, o kartais tekdavo rengti ir kriminalinius reportažus.

Taip, gyvenime atlikdavau kažką funkciją, darbus, bet vis vien jausdavau tuštumą.

Anksčiau aš dažnai prarasdavau viltį, krisdavau į depresiją, nenorėjau gyventi. Mano gyvenime buvo vienas labai sunkus metas, kai aš visiškai nenorėjau gyventi ir (galiu prisipažinti)

Menininko pagrindinė siekiamybė susideda iš mažų tikslėlių – to mokiau studentus, bet ir mano gyvenimas susidėjo iš tų mažų tikslėlių, kuriuos stengdavausi įvykdyti su meile. Aišku, tiek, kiek galėjau toje situacijoje, kiek pajėgiau; o susitikimas su Dievu į klausimą, kodėl gyvenu, man atsakė labai aiškiai.

Tai kaip susitikai su Juo?

Aš negalėčiau pasakyti, kad Dievas atėjo į mano gyvenimą staiga. Negaliu pasakyti, štai atėjau į bažnyčią, štai mane apšvietė, kažką patyriau – aš

Bet koks žodis buvo praradęs prasmę – niekas nepajėgtų nei išklaudyti, nei suprasti. Gyvenau kaip žmogus, atliekantis tam tikras funkcijas, ir tiek. Atrodė, kad moku tik liūdėti. Kančia užėmė visą erdvę. Jokiems kitiems jausmams nebuvo vietos. Maniau, kad tai normali būseną. Taip, pasitaikydavo, kad juokdavausi, bet tai buvo tik tikro, nuoširdaus juoko grimasos. Ilgai negalėjau kalbėtis apie sūnaus žūtį, tik dabar aš jau galiu kitaip viską vertinti, kitaip kalbėti, o tada, aišku, aš žinojau, kad man tai reikia iškęsti. Tuomet Jėzaus nebuvo mano gyvenime. Anksčiau žinojau, ką darysiu, kur dirbsiu, ką mes su sūnumi darysim kartu. Aš kažkaip žinojau, kas mūsų laukia. Mirtis sustabdė viską. Nebeturėjau jokių

Mieste mes vertinami kaip funkcijų atlikėjai, o ne žmonės turintys sielą

bandžiau nusižudyti. Ir štai čia ta stipri moteris, kuri atrodė labai tvirta, net kažkam įdomi trumpam susitikti, pabendrauti. Taip, sukaupdavau jėgas ir išeidavau, nes reikėdavo išeiti į tą pasaulį. Aš turėjau gyventi toliau: turėjau sūnų, man jį reikėjo auginti, buvau mama, privalėjau atlikti tą pareigą. Buvau viena, nes pagyvenusi trejus metus, išsiskyriau su savo vyru. Visos pareigos krito ant mano pečių. Tai aš ir dariau, bet visą laiką man šis klausimas taip ir liko neatsakytas – vardan ko visa tai?

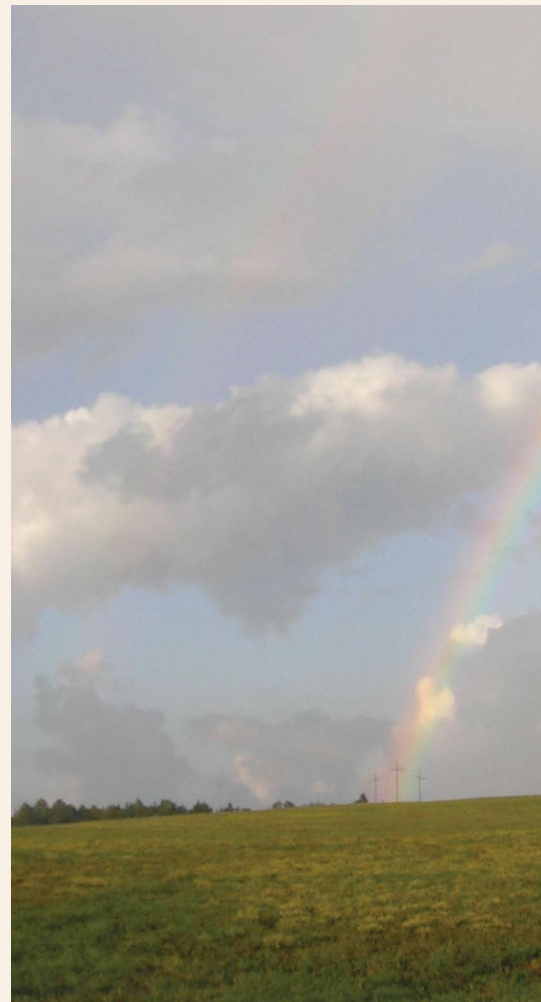
Tačiau kiekvienas darbas padeda eiti į pažinimą, o pareigos – atrasti savo vietą?

Be abejo, darbas su studentais universitete, pjesių analizavimas turtina tave kaip žmogų – suvoki naujas tiesas, paskui iškeli sau klausimus, analizuoji, bet aš jaučiau, kad viskam, ką darau, tarsi nėra pagrindo. Negalėjau sau atsakyti, kodėl gyvenu. Parengti studentus, pastatyti su jais spektaklį – tai mažas tikslėlis, kurį tu vykdui.

atsiverčiau. Tačiau žinau labai gražių liudijimų, jog taip būna. Dievas mus skirtingai kviečia. Aš negaliu pasakyti konkretaus įvykio, nuo kurio įtikėjau.

Tikėjimas man – tapimas kitu žmogumi. Aš labai daug metų gyvenau kitaip ir žinau, kas yra emocinis pragaras, nes tuo laiku buvo daug tamsos, be galo daug tamsos, o aš nežinojau, kaip elgtis su ja. Žinojau, kad yra Dievas, ir tada melddavausi. Visada galvojau, kad jeigu nieko nėra, tuomet visa – tik beprasmiškas buvimas. Man visada atrodė, kad kažkas turi būti už tos ribos, gal tai Absoliutas, galbūt Dievas, galbūt dar kažkokie dalykai, aš niekada neįvardindavau sau to, bet domėjausi ir Rytų filosofija, ir daugeliu kitų dalykų. Aš buvau kelyje, ieškojime, tačiau **vaiko mirtis sustabdė ėjimą**. Mirtis nukirto norą gyventi.

Po sūnaus žūties aš trejus metus gyvenau visiškoje tamsoje. Skausmas buvo toks didelis, kad bijojau bet kokio prisilietimo prie savo svilinančio kamuolio. Kad tik manęs niekas neliestų.

planų ir man jie buvo beprasmiški. Kai lieki vienas, gali daryti, gali nedaryti. Man labai didelę reikšmę turėjo darbas. Ir viskas prarado prasmę, viskas sustojo. Aš sustojau ir nebežinojau, kur eiti. O tada prasidėjo intensyvūs ieškojimai. Manau, kad **sūnaus neaktis iš tikrųjų mane ypač paskatino ieškoti.**

Kaip Viešpats tiesė kelią į širdį? Kokius ženklus pakelėse statė?

Tą vasarą buvo atvažiuavę amerikiečiai ir dramos teatre surengė Biblijos aiškinimo konferenciją. Tokių renginių buvo labai daug ir man pačiai yra labai sunku atkurti tuos laikus, nes buvau tokios būsenos, kai gyvenai ir negyveni. Ten buvo pirmasis postūmis. Nuėjusi klausiausi Dievo žodžio. Mane nuste-

bino vienas žmogus (tik dabar nebeatsimenu, kas jis buvo, ar kunigas, ar kas, nepamenu, nei apie ką jis kalbėjo). Jis labai giliai analizavo Senąjį Testamentą pasirinkęs vieną temą. Mane nustebino, kad šitaip galima. Manyje jis kažką pažadino ir pati pradėjau ieškoti. Metus lankiau Biblijos mokyklą pas brolius baptistus. Tą pačią vasarą po sūnaus žūties rugpjūčio mėnesį išvažiavau į Taizę ir ten išgyvenau tikrai stiprų prisilietimą. Ir ten **labai aiškiai pajutau – sielos mumyse yra.** Pajutusi tuos dalykus, po truputį ėjau, tik nenorėjau niekur skubėti. Norėjosi eiti ramiai, nemeluojant sau, eiti, eiti, kad ateičiau iki Jo.

Nuo emocinio pragaro iki savo ramybės uosto nuėjai ilgą kelią.

Taip, dabar manyje daug ramybės. Bet aš būnu visokia. Dievo atradimą suvokiui kaip amžiną ėjimą, ėjimą ir ėjimą – kiekvieną dieną. Ir Dievas kviečia, ir veda, ir skatina, ir sako, kad reikia eiti dar toliau, reikia dar daugiau pasikeisti, dar daugiau sumažėti, dar Jisai turi augti tavyje. Jis plečia širdį – tai skausminga ir nėra taip paprasta, – *Dalia šiuos žodžius ištarė be atokvėpio. Mane tiesiog sužavėjo nesumeluotas paprastumas ir labai realistiškas*

*Ta naktis,
kai mes ruošėme
interviu ir filmavome,
buvo atvirumo naktis,
nes tada iš tikrųjų su
mumis buvo Jis.*

jos santykis su Dievu, Jėzumi, požiūris be jokios lyrikos ar pozos.

Baigusi Biblijos mokyklą pas baptistus nepasilikau, žinojau, kad nenoriu ten pasilikti. Dievas vedė toliau. Po vaiko mirties praėjus trejiems metams pradėjau važinėti į Kretingą. Žinojau, kad ten yra broliai pranciškonai, daug veiklaus jaunimo. Ir ten mane nustebino keli dalykai. Pavyzdžiui, Šventojo Rašto nešimas. Tai, aišku, pamačiau kaip režisūrinius dalykus, bet per tai buvau palytėta. Tokia pagarba – eina kunigai, eina broliai ir neša aukštai iškėlę Šv. Raštą. Toks grožis! Paskui mane patraukė brolio Gedimino pamokslai, ir aš pradėjau ten važinėti. Važiuodavau kiekvieną sekmadienį.

Kaip atsiradai Pakutuvėnuose?

Apie Pakutuvėnus sužinojau lankydama Kretingoje iš brolių pranciškonų. Į bažnytelę laukuose pirmą kartą atvažiuavau 1999 metais. Tais metais esu parengusi ir laidų apie ten gyvenusių priklausomybę turinčius žmones. Būtent čia pajutau, kad siela atgyja. Ją užpildė jausmai. Pradėjau ten lankytis vis dažniau. Būdavo labai gražu. Aš atvažiuodavau, mes visi susėdavome, gerdavome arbatą, kalbėdavomės. Vėliau Pakutuvėnuose susibičiuliavau su priklausomybę turinčiais žmonėmis, pavyzdžiui, su Diana. Su ja pradėjau kalbėtis apie save. Žmonės, kurie ten gyvena, buvo paprasti, atviri, žaizdoti, be pozos, be melo, tokie artimi man. Ir ta bažnytelė, ir tie laukai, ir upė. Per mišias septyni, na dešimt žmonių. Dar tada bažnyčia buvo nesutvarkyta, neremontuota, gal net stogas kiauras, net neatsimenu...

Kartą, tai buvo prieš Velykas, beveik naktį ėjome Kryžiaus kelią Pakutuvėnų laukuose. Du broliai, seserys ir aš. Buvome penkiese, nešėme kryžių ir giedojome „Jėzau Kristau, pas tave aš ateinu, tu man duodi savo širdį, aš tavim tikiu“. Ir staiga aš visus mus tarsi

pamačiau iš šono ir tuo vaizdu tiesiog grožėjausi. Naktis, pučia vėjas, drimba lietaus lašai, o mes su kryžium po tuos laukus. **O tuomet supratau, kad turiu labai šviesią viltį, jog kažkada, kai pereisiu tą gyvenimo tiltą, būsiu aplieta šviesos ir sutiksiu savo sūnų.**

O štai prieš dvejus metus brolis Gediminas pakvietė mane gyventi Pakutvėnuose kartu su seserimis vienuolėmis. Ir dabar aš ten.

Koks dabar tavo gyvenimas Pakutvėnuose?

Ten mano namai, ten man gera. Jaučiu didelį dėkingumą, kad galiu gyventi kartu su broliais pranciškoniais, dviem seserimis vienuolėmis ir priklausomų žmonių bendruomene. Esu dėkinga Viešpačiui, kad Jis leidžia man mokytis iš jų gailėtingumo, atjautos, meilės, gerumo. Pajutau, jog turiu teisę būti savimi. Mieste mes vertinami kaip funkcijų atlikėjai, o ne žmonės, turintys sielą. Dėl to aš nieko nekaltinu. Konstatuoju, jog tiesiog taip yra.

Pakūtoje aš galiu pamatyti savo jausmus, suprasti, jog turiu vidinį pasaulį. Čia aš nesu „suprojektuota“ pagal viršininų arba viršininų viršininų reikalavimus. Tai man anksčiau ir nedavė ramybės. Bet, ačiū Dievui, mes turime Šv. Raštą – tai ir yra tas pagrindas, ant kurio turime kurti save.

Iki tol aš buvau vienas skausmas.

*Ir kiek reikėjo metų, kad tas Dievo žodis **kristų, kristų ir kristų, kristų** ir po truputį kažkas ten imtų augti, – Dalia vis kartojo šiuos žodžius ir aš įsiklausiusi į jų skambesį supratau, jog šios moters širdyje po truputį ėmė augti ne kažkas, o **Kristaus** meilė.*

Kasdieninėj savo maldoj prašau Viešpaties, kad man leistų pamatyti savo žaizdas, savo netobulumą. Ir dabar tikrai jaučiu, kad kažkas tarsi nuimta nuo akių, nuo ausų, nuo uoslės. Ir aš pasaulį matau aiškiai, blaviai, nes Jo takais jau mane veda ne žmonės, nuo kurių priklausau, o mano Kūrėjas.

Kaip draugai ir pažįstami reagavo į tokį tavo gyvenimo pasikeitimą?

Į akis tiesiai šviesiai nieks nieko nėra pasakęs. Už akių gal ir pasišaipu, nežinau. Tie žmonės, kurie man yra brangūs, tokie ir tebėra. Kartais pasijuntu viena, tas tiesa, ir tai sunku išgyventi. Kai atrandi Jėzų, priimi į savo gyvenimą Bažnyčios mokymą, juk keitiesi, keičiasi ir tavo interesai. Be to, nebėra tokių poreikių, kokie buvo anksčiau. Visa tai atskiria, atsijoja draugus. O be to, man jau nebe taip svarbu, ką apie mane kas nors sako. Nesakyčiau, kad manęs tai nė kiek neįaudina, bet

aš mokausi su tuo stresu tvarkytis be didesnių ar mažesnių emocijų. Kristus sakė: „Sekite mane“, bet nežadėjo, kad tai bus lengva. Tačiau su tikėjimu ateina ir viltis. Jei jos nebūčiau turėjusi, filmo apie Pakūtą tikrai nebūtų. Filme sakau: „Aš išgirdau tiesos žodį“. Iki tol tikrai nieko nesupratau. Iki tol aš

buvau vienas skausmas. Ir kiek reikėjo metų, kad tas Dievo žodis **kristų, kristų ir kristų, kristų** ir po truputį kažkas ten imtų augti, – Dalia vis kartojo šiuos žodžius ir aš įsiklausiusi į jų skambesį supratau, jog šios moters širdyje po truputį ėmė augti ne kažkas, o **Kristaus** meilė.

Didelis įvykis tavo gyvenime – filmas „Pakūta – mano meilė“. Jame prisipažinai, kad po vienintelio sūnaus mirties labai ilgai nešiojaisi savyje skausmą ir su niekuo apie tai nesikalbėjai. Ką išgyvenai, kai apie tai prašnekai?

Tas filmas – tai liudijimas, kaip Dievas ateina į mūsų gyvenimą ir kaip Jis pakeičia jį. Šiame filme kalbu kartu ir aš. Galbūt mano gyvenime tas Dievo darbas, tas mano pagydimas nėra toks akivaizdus kitiems. Paprasčiau liudyti, kai esi priklausomas, nes tuomet Dievo darbas aiškiau matyti. Išsyk aišku – jis buvo dugne, o dabar išgijęs. Aš galiu pasakyti, kad Viešpats paėmė tą mano didžiulį skausmą, sielvartą dėl sūnaus. Aš kalbu ir man širdies neskauda. Manęs nevarsto nei peiliai, nei dūriai, manyje tvyro ramybė. Ir žiūrint filmą kai kam galbūt gali atrodyti keista, kad moterys, išgyvenusios tokį skausmą, taip atvirai kalba. Bet taip prakalbinti tave gali tik Dievas. O šiandien žmonės visko persisotinę, juos labiausiai ir patraukia atvirumas.

Filmas mane išlaisvino iš šitos pro-

blemos. Peržiūrint medžiagą man buvo labai sunku žiūrėti į save. Iš tikrųjų, išvydusi save, patyriau šoką, nes pamačiau savo skausmą. Ta naktis, kai mes rengėme interviu ir filmavome, buvo atvirumo naktis, nes tada iš tikrųjų su mumis buvo Jis. Kalbėjome tai, ką jautėme, ką išgyvenome. Negalėjome meluoti, nes vienas kitą pažinojome jau daug metų. Turėjome tiesą sakyti. Ir pati žinojau, kad tai, ką sakau, dar ne tai, dar ne tai ir staiga pabiro žodžiai. Noriu pasakyti, kad mano scenarijus buvo parašytas, žodžiai parašyti. Tą scenarijų pristačiau ir broliams, ir provincijolui. Žodžiu, buvo ilgas darbas nuveiktas. O filmuojant mes visi iškalbėjome tai, ką jautėm. Kalbėjome tai, kas mums skaudėjo. Baigėme pusę dviejų naktį. Šaltyje (buvo 11 laipsnių šalčio) sėdėjome nekūrenamoje patalpoje ir nebuvo šalta.

Kaip pasieki tokios vidinės būsenos, kai užtenka tik būti?

Tokios akimirkos yra nuostabios. Aš negaliu pasakyti, kad taip yra nuolatos, bet kai tau ramu, tai tokios akimirkos ir aplanko, o kai gyveni sumaištyje, kai širdyje esi kažkam neatleidęs, negali būti arti Dievo, Kūrinių. Tave nuo viso šito atskiria nemeilė kuriam nors žmogui. Aš nesu susitakiusi su kai kuriais dalykais ir tą labai aiškiai šiuo metu išgyvenu. Žinau, jog pasauliečiui tai, ką kalbu, yra niekai, bet man asmeniškai tai tampa pagrindiniai dalykai gyvenime. Toks požiūris manęs jau nebegąsdina.

Šiandien aš turiu viltį ir žinau, kodėl gyvenu. Aišku, tos pilnatvės niekada nebus. Tai iš tikrųjų yra paslaptis, jinai mums neatskleista, bet nors iš dalies žinau, kur einu. **Žinau, kad šitas gyvenimas yra tiltas ir aš turiu tuo tiltu pereiti; ir ten, tilto gale, manęs laukia šviesa, manęs laukia Gyvenimas.** Suvokiu, kad čia yra tik trumpa akimirka, kuri neturi šaknų. Atėjau nuoga, nuoga ir išeisiu. Visi mano draugai – jokia mano nuosavybė, jie tiesiog bendrakeleiviai. Visi šitie

dalykai, daiktai, kuriuos turiu, laikini, jie duoti man vartoti. Ir kai tai suvoki, nebesusitelki į šitą gyvenimą. Aišku, aš to mokausi, negaliu pasakyti, kad nėra pasipriešinimo, kad neišgyvenu pasaulio įtakos. Aplinka, pasaulis, kasdienybė įaugę į mane ir aš jaučiu tą pasipriešinimą,ėjimas nėra lengvas.

Krikščionybė žmogui kelia labai didelius reikalavimus, kaip tau juos sekasi vykdyti?

Man labai svarbus vidinis gyvenimas. Ir Dievui jis svarbiausias – kaip aš išgyvenu savo vidumi, ką mąstau, kaip elgiuosi, kaip tuos darbus atlieku

Šiandien suprantu, kad tikėjimas yra keitimasis

– visa tai tampa ypač svarbu. Evangeliją suprantu kaip kvietimą sekti Kristumi, dalintis, mylėti. Gal ją suvokiu labai moteriškai? Evangelija ragina mylėti, mylėti kiekvieną. Mano gyvenime yra tokių žmonių, su kuriais nebendraučiau, jei nebūčiau tikinti, tiesiog nutraukčiau ryšius. Kažkada tiktai taip ir elgiausi. Bet juk bičiulystė, draugystė – tai įsipareigojimas. Aš įsipareigojau rūpintis tuo žmogum, įsipareigojau ginti draugystę, įsipareigojau kurti santykį. Meilė ir yra įsipareigojimas. Kažkada įsivaizdavau, kad meilė yra dideli jausmai ir tik jausmai. Kai ateini į tikėjimą, yra daug jausmo. Atėjau iš srities, kurioje buvo daug jausmo, nes savo studentus mokiau atsiverti, jausti, gyventi tikrą gyvenimą scenoje. Ir aš esu to persisunkusi. Atėjus į tikėjimą, yra daug emocijų, euforijos, bet vėliau supranti, kad ne jausmuose viskas glūdi.

Idomu, mokei jausti, gyventi tikrą gyvenimą savo studentus, o dabar tarsi pačią to moko Dievas.

Iš tikrųjų taip. Tačiau moko ne tik jausti, bet ir mąstyti, elgtis. Šiandien suprantu, kad tikėjimas yra keitimasis. Ir tai yra labai skausmingas procesas, nes prarandi save tokį, koks buvai įpratęs būti, tai, ką tu turėjai, ką išgyvenai. Aš įsivaizduoju, kad kuo jaunes-

nis žmogus atsiverčia, tuo jam yra lengviau, o aš? Juk mano gyvenime ne tik susiformavusios nuostatos ir motyvai, juk esi tiesiog susiformavęs, subrendęs žmogus, esi radęs pasaulyje vietą, todėl keistis nėra lengva ir kartais tikrai labai skausminga.

O ką tenka keisti?

Daugelį dalykų: neteisingus vertinimus, neteisingą santykį su žmogumi. Juk tai nėra taip paprasta. Kiekvienas sutiktas žmogus yra Dievo vaikas. Visi iki vieno esame Dievo vaikai ir nė vieno nėra kitokio, todėl reikia kitame matyti Dievą, matyti meilę, kai aplink tave daugybė nepriimtinių žmonių, su kuriais nesinorėtų bendrauti. Bet Jėzus taip sako: „Ko esi vertas, jeigu myli tik tuos žmones, kurie tave myli“. Na, pabandyk dabar pamilti tą, kuris tau nelabai patinka. Mums nėra lengva tai daryti, bet galime prašyti, melstis, kad Dievas leistų tau pamatyti Jo akimis šį žmogų. Ne žmogiškais akimis. Ne visada pavyksta, bet yra išpažintis, yra dvasiniai pokalbiai su dvasios tėvu ir tu augi tame.

Kartais man atrodo, kad esu moteris, išleista per ražienas išmokti basumo. O kai to basumo išmoksiu, tada sugrįšiu. Aiškiai suvokiau, kodėl sakoma, kad puikybė – didžiausia nuodėmė. Kuo turi daugiau puikybės, tuo esi labiau pažeidžiamas. Nuolat esu tolimesniuose ieškojimuose, o svarbiausia – turiu didžiulę viltį ir žinau, kad esu sukurta niekada nesibagiančiai meilei.

Atsisveikinusi užvėriau duris,ėjau gatve ir žiūrėjau sau po kojomis į gatvės grindinį. Prieš šimtus metų žmonės dėjo akmenį prie akmens, tiesė kelią, kuris turėjo juos parvesti namo. Manau, kad Dalios gyvenime grindinys, vedantis ją namo, yra viltis. Turėti viltį, leisti jai šviesti savo gyvenime yra nelengva, nes esame įpratę kurti savo planus. O šie dažniausiai skausmingai subyra. Tada gūžčiodami pečiais sakome, jog Viešpaties keliai mums nežinomi. Bet argi tai svarbu? Būkime tikri – juk mūsų keliai Dievui tikrai žinomi.

Indrė Globienė

